

Arrest

nr. 96 587 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, bij aangetekende zending van 29 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring alsook bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 januari 2013 om 11 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 november 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op basis van een onderzoek via de Eurodac-database wordt vastgesteld dat van de verzoeker op 5 augustus 2008 vingerafdrukken werden genomen in Griekenland en op 18 december 2011 in Roemenië.

1.3 Op 27 november 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Roemeense autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.4 Op 11 december 2012 brengen de Roemeense autoriteiten de Belgische autoriteiten op de hoogte van het feit dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd overeenkomstig artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

1.5 Op 18 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 18 januari 2013 en die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd
aan de persoon die verklaart te heten W (...) A (...)
geboren te (...), op (...)
van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 05/11/2012 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Pakistaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15/02/1988.

Uit het Eurodacverslag van 05/11/2012 blijkt dat betrokkene in Griekenland op 05/08/2008 en in Roemenië op 18/12/2011 een asielaanvraag heeft ingediend. Tijdens zijn gehoor bevestigde betrokkene dit.

Betrokkene verklaart dat hij in het jaar 2008 per bus vanuit Pakistan naar Iran reisde. Hij verklaart dat hij vanuit Iran te voet en per vrachtwagen naar Turkije reisde. Hij verklaart dat hij vanuit Turkije te voet en per bestelwagen naar Griekenland reisde waar hij verbleef te Athene tot december 2011. Hij verklaart dat hij per auto vanuit Griekenland naar Roemenië reisde waar hij verbleef tot juni of juli 2012, Betrokkene verklaart dat hij vanuit Roemenië per vrachtwagen naar Italië reisde waar hij verbleef te Rome tot 31/10/2012. Hij verklaart dat hij vanuit Italië per trein naar Frankrijk reisde waar hij verbleef tot 05/11/2012 te Parijs. Hij verklaart dat hij vanuit Frankrijk per taxi naar België reisde waar hij arriveerde op 05/11/2012.

Hij verklaart dat hij zijn identiteitskaart verloor heeft in Pakistan en dat hij reisden zonder documenten.

Op 27/11/2012 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Roemeense autoriteiten verstuurd. De Roemeense autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11/12/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van Verordening 343/2003. Roemenië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Roemeense

autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Roemenië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland te weten is gekomen van andere Pakistani dat België een rechtvaardig land is voor asielzoekers. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Verder verklaart betrokkene dat het niet de bedoeling was om een asielaanvraag in Roemenië in te dienen, hij wilde Roemenië alleen passeren. Hij verklaart dat hij in Roemenië werd opgepakt en gearresteerd door de politie en dat de politie erop aandrong om een asielaanvraag in te dienen. Betrokkene verklaart dat er in de opvangcentra in Roemenië een tekort is aan voedsel en dat er vooroordelen zijn tegen asielzoekers die van Azië komen behalve dan tegen de Afghanen. Hij verklaart dat de algemene situatie in Roemenië slecht is en dat er geen veiligheid is. Hij verklaart dat hij 25 euro per maand kreeg waar hij zijn eigen bestaansmiddelen moest mee kopen zoals drinken en eten. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat er in Roemenië vooroordelen zijn tegen asielzoekers die van Azië komen - behalve tegen de Afghanen - merken we op dat de betrokkene deze verklaring niet nader duidt en niet specificeert waaruit deze volgens hem vooroordelen tegen asielzoekers berusten. Bij gebrek aan concrete, op de persoonlijke situatie van de betrokkene betrokken elementen is het dan ook niet mogelijk de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij zich niet veilig voelt in Roemenië dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt geen concrete elementen en/of bewijzen aan van deze verklaarde onveiligheid hetgeen gezien de verklaring dat hij zich niet veilig voelt in Roemenië op zijn minst merkwaardig is. Verder merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Roemenië hij een beroep dient te doen op de bevoegde Roemeense autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Roemeense autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Roemenië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Roemenië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Roemenië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Roemeense autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Roemeense autoriteiten.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 Opdat het onderhavige beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 290; EHRM 8 juli 1999, *Cakici/Turkije*, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, *Doran/Ierland*, § 57; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, *Chamaïev en cons./Georgië en Rusland*, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, *Bati en cons./Turkije*, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk*, § 66).

2.2.1 De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2 De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° In artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° In artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van

deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° In artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3 Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoeker, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Dit houdt in dat de verzoeker, behalve mits zijn toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoeker binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoeker binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4 Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5 Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoeker mag evenwel verwacht worden dat hij zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van zijn beroep, maar dat hij, rekening houdende met de vaststelling dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor hij in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, zijn beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoeker de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6 Indien de verzoeker reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de hij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7 *In casu* is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, *vzw L'Erablière/België*, § 35).

3.2.2 De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verweerder betwist niet dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2 De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoeker een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Op de overheid rust een zorgvuldigheidsplicht op grond waarvan zij slechts tot een beslissing kan komen na zorgvuldig onderzoek van alle beschikbare medische gegevens.

Op de overheid rust verder een materiële en formele motiveringsplicht (art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Op de overheid rust tot slot het verbod om een asielzoeker uit te wijzen naar een andere Europese lidstaat indien deze overdracht strijdig zou zijn met art. 3 EVRM.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken deze bepalingen niet gerespecteerd. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren... Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat een overdracht aan Roemenië in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM.”

Echter, uit de verklaringen van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken is gebleken dat Roemenië niet geacht mag worden te voldoen aan alle internationale en Europese rechtsnormen, zeker niet aan art. 3 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster het volgende heeft verklaard aan verweerster:

“Betrokkene verklaart dat er in de opvangcentra in Roemenië een tekort is aan voedsel en dat er vooroordelen zijn tegen asielzoekers die van Azië komen behalve dan tegen Afghanen. Hij verklaart dat de algemene situatie in Roemenië slecht is en dat er geen veiligheid is. Hij verklaart dat hij 25 euro per maand kreeg waar hij zijn eigen bestaansmiddelen moest mee kopen zoals drinken en eten.”

Echter, deze situatie is een manifeste schending van art. 3 EVRM, omdat voedsel en drank uiteraard elementaire basiselementen zijn.

Door enerzijds te stellen dat verzoeker verklaarde dat Roemenië hem onvoldoende middelen verschaftte om eten en drinken te kopen en anderzijds te stellen dat Roemenië geacht kan worden alle bepalingen van het EVRM te respecteren en alle minimumnormen voor opvang, heeft verweerster zich schuldig gemaakt aan een schending van art. 3 EVRM, haar zorgvuldigheidsplicht en haar motiveringsplicht. De bestreden beslissing is manifest nietig.

Minstens heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet duidelijk gemaakt waarom zij met verzoeksters verklaringen omtrent de (niet-)toegang tot basisbehoeften in Roemenië geen enkele rekening heeft gehouden.

Verder worden de verklaringen van verzoekster bevestigd in diverse officiële rapporten van belangrijke instanties:

Zie VN, “Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human rights Council resolution 16/21”, februari 2013, nr. 71, vrije

vertaling: "Het werd gerapporteerd dat de materiële hulpverlening door RIO in de opvangcentra ontoereikend was, om aan de basisbehoeften van de asielzoekers te voldoen. "

Zie ACCORD, 'Anfragebeantwortung zu Rumänien: Lage von Asylwerbern in Rumänien', 20 juni 2012, voorlaatste paragraaf, vrije vertaling: "Toegang tot basisdiensten: Het UNHCR drukte ook haar vrees uit over de ontoereikende maandelijkse toelage - equivalent aan ongeveer \$30, die werd toegekend aan asielzoekers. "

Zie UNHCR, "Being a refugee ", 2010, p. 49, 2e kolom, eerste en tweede paragraaf, vrije vertaling "Ze deelden mee dat de financiële bijdrage en het kindergeld in Roemenië zelfs niet voldoende was om melk en luiers te kopen voor de kinderen. Sommigen weigerden de financiële toelage door de overheid omdat het te laag was.

(...)"

3.3.2.2 De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt vastgesteld dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk kritiek onderwerpt. De verzoeker maakt op het eerste gezicht niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.3 De verzoeker voert tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2.4 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari

2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.3.2.5 *In casu* doet de verzoeker gelden dat de verweerder, door enerzijds te stellen dat de verzoeker verklaarde dat Roemenië hem onvoldoende middelen verschafte om eten en drinken te kopen en anderzijds te stellen dat Roemenië geacht kan worden het EVRM en de minimumnormen voor opvang te respecteren de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht schendt. De verzoeker voert verder aan dat de verweerder niet duidelijk heeft gemaakt waarom met zijn verklaringen omtrent de beperkte toegang tot basisbehoeften in Roemenië geen rekening werd gehouden en wijst er op dat zijn verklaringen bevestigd worden in diverse officiële rapporten: VN, “*Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human rights Council resolution 16/21*”, februari 2013, nr. 71; ACCORD “*Anfragebeantwortung zu Rumaniën: Lage von Asylwerberinnen*”, 20 juni 212, voorlaatste paragraaf; UNHCR, “*Being a refugee*”, 2010, p. 49.

3.3.2.6 Lezing van de bestreden beslissing leert dat de conformiteit van verzoekers overdracht aan Roemenië met artikel 3 van het EVRM als volgt wordt gemotiveerd: “*Verder verklaart betrokkene dat het niet de bedoeling was om een asielaanvraag in Roemenië in te dienen, hij wilde Roemenië alleen passeren. Hij verklaart dat hij in Roemenië werd opgepakt en gearresteerd door de politie en dat de politie erop aandrong om een asielaanvraag in te dienen. Betrokkene verklaart dat er in de opvangcentra in Roemenië een tekort is aan voedsel en dat er vooroordelen zijn tegen asielzoekers die van Azië komen behalve dan tegen Afghanen. Hij verklaart dat de algemene situatie in Roemenië slecht is en dat er geen veiligheid is. Hij verklaart dat hij 25 euro per maand kreeg waar hij zijn eigen bestaansmiddelen moest mee kopen zoals drinken en eten. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat er in Roemenië vooroordelen zijn tegen asielzoekers die van Azië komen – behalve tegen de Afghanen – merken we op dat de betrokkene deze verklaring niet nader duidt en niet specificeert waaruit deze volgens hem vooroordelen tegen asielzoekers berusten. Bij gebrek aan concrete, op de persoonlijke situatie van de betrokkene betrokken elementen is het dan ook niet mogelijk de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij zich niet veilig voelt in Roemenië dient te worden opgemerkt dat betrokkenen deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt geen concrete elementen en/of bewijzen aan van deze verklaarde onveiligheid hetgeen gezien de verklaring dat hij zich niet veilig voelt in Roemenië op zijn minst merkwaardig is. Verder merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Roemenië een beroep dient te doen op de bevoegde Roemeense autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Roemeense autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Roemenië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen*

aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Roemenië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Betrokken verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Roemenië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.”

Hieruit blijkt dat de verweerder verzoekers verklaringen dat er in de opvangcentra in Roemenië een tekort is aan voedsel en dat hij 25 euro per maand kreeg waar hij zijn eigen bestaansmiddelen mee moest kopen zoals eten en drinken, in aanmerking heeft genomen. In de bestreden beslissing wordt besloten dat *“er geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren”* en dat er *“geen enkele aanleiding (is) om te stellen dat een overdracht aan Roemenië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM”*.

3.3.2.7 Op het eerste gezicht bevat de bestreden beslissing wel een motivering in verband met de minimumnormen voor de *behandeling* van de asielaanvraag van de verzoeker in Roemenië, maar wordt niet verder ingegaan op verzoekers verklaringen dat in de Roemeense asielopvangcentra niet voldoende voedsel aanwezig is en dat hij slechts een bedrag van 25 euro per maand kreeg om bestaansmiddelen zoals eten en drinken aan te schaffen, zodat aldus op het eerste gezicht niet wordt gemotiveerd omtrent de *omstandigheden* van de opvang in de Roemeense opvangcentra. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen gegevens die erop wijzen dat de verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing een onderzoek heeft gevoerd naar de materiële omstandigheden in de asielcentra in Roemenië. Niettemin blijkt uit het administratief dossier en wordt niet betwist dat de verzoeker van eind december 2011 tot begin november 2012 in Roemenië in verschillende opvangcentra heeft verbleven, waaronder enkele dagen in een gesloten centrum. Tevens blijkt dat de verzoeker hierover de volgende verklaringen aflegde: *“In de opvangcentra in Roemenië is er een tekort aan voedsel. (...) De algemene situatie in Roemenië is slecht. (...) Men geeft je 25 euro per maand waar ik mijn eigen bestaansmiddelen mee moet kopen zoals eten en drinken”* (administratief dossier, dublininterview dd. 7 november 2012, vraag 40). De verzoeker verklaarde tevens over geen eigen bestaansmiddelen te beschikken (administratief dossier, dublininterview dd. 7 november 2012, vraag 41).

De Raad wijst op de specifieke verplichtingen met betrekking tot de materiële opvang van asielzoekers onder artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (*Pb.L.* 6 februari 2003, afl. 31). Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, *N.S. v. Secretary of State for the Home Department*, par. 80 t/m 94). Wanneer de verzoeker duidelijke verklaringen aflegt omtrent de materiële omstandigheden die hij meemaakte tijdens zijn verblijf in de Roemeense opvangcentra, dan kan van de verweerder redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze verklaringen nader onderzoekt alvorens hem het verblijf in het Rijk te weigeren en hem bevel te geven het grondgebied te verlaten teneinde teruggenomen te worden door Roemenië.

3.3.2.8 *In casu* blijkt echter noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat verweerder concreet is nagegaan wat de situatie is met betrekking tot de materiële opvang in de opvangcentra in Roemenië. De verklaringen van de verzoeker dat er in deze opvangcentra een tekort is aan voedsel en dat hij er 25 euro per maand kreeg om eten en drinken mee te kopen, werden niet afgetoetst.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoeker in het kader van de onderhavige vordering rapporten van gezaghebbende bronnen zoals de United Nations Human Rights Council, het UNHCR en

het Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation aanbrengt die zijn verklaringen op het eerste gezicht ondersteunen. Het gaat met name om de aangebrachte informatie in het rapport “*Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21*” van de United Nations Human Rights Council, Working Group on the Universal Periodic Review, Fifteenth session, 21 January – 1 February 2013, nr. 71 en het Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, 20 juni 2012, p. 2. Deze rapporten werden op het eerste gezicht echter niet aan de verweerder ter beoordeling voorgelegd, zodat hij er ook geen rekening mee kon houden. Dit neemt echter niet weg dat de verzoeker *in casu* duidelijke verklaringen aflegde over de door hem persoonlijk beleefde opvangomstandigheden in Roemenië, verklaringen waaraan de verweerder dan ook niet zonder verder onderzoek noch nadere motivering kon voorbijgaan.

3.3.2.9 Daargelaten de vraag of de verzoeker met de algemene gezaghebbende rapporten waarnaar hij verwijst op voldoende wijze en in zijn concreet geval aantoont dat hij in Roemenië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelt door aan de verzoeker het verblijf in België te weigeren en hem bevel te geven het grondgebied te verlaten zonder nader te motiveren over en zonder onderzoek te voeren naar de door de verzoeker tijdens het dublininterview afgelegde verklaringen omtrent het door hem persoonlijk ervaren gebrek aan voedsel en de geringe bijdrage om eten en drinken te kopen in de Roemeense asielcentra.

Gelet op voorgaande bespreking dient dan ook te worden vastgesteld dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing *prima facie* geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan de individuele situatie van verzoeker.

In de nota met opmerkingen gaat de verweerder voorbij aan de door de verzoeker aangevoerde grief dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt waarom met zijn verklaringen omtrent de gebrekkige toegang tot basisbehoeften in Roemenië geen rekening werd gehouden. Waar de verweerder stelt dat de verzoeker niet aantoont dat de bijdrage van 25 euro onvoldoende zou zijn voor een menswaardig bestaan in Roemenië, dient te worden opgemerkt dat dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing voorkomt en derhalve een *a posteriori* gegeven motivering uitmaakt waarmee echter het vastgestelde motiveringsgebrek in de bestreden beslissing niet kan worden hersteld.

3.3.2.10 De verzoeker toont op het eerste gezicht een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in essentie naar de uiteenzetting van het middel en wijst hij er op dat hij ten gevolge de bestreden beslissing zal teruggeleid worden naar Roemenië, hetgeen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zou leiden.

Hoewel bij het onderzoek naar de tweede voorwaarde in de huidige stand van het geding geen schending van artikel 3 van het EVRM werd aangenomen, dient te worden opgemerkt dat wel werd vastgesteld dat de verweerder op het eerste gezicht geen of onvoldoende onderzoek heeft gevoerd omtrent verzoekers materiële situatie in de opvangcentra in Roemenië. De door de verzoeker persoonlijk beleefde en met zeer recente rapporten van gezaghebbende bronnen gedocumenteerde tekortkomingen inzake de opvang van asielzoekers in Roemenië, een situatie waar de verzoeker bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing opnieuw dreigt in terecht te komen, maken een nadeel uit waarvan ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat het ernstig en moeilijk te herstellen is, te meer nu de verweerder op zich niet betwist dat er in de Roemeense asielcentra een tekort is aan voedsel en dat aan asielzoekers in Roemenië per maand slechts een bedrag van 25 euro wordt uitgereikt teneinde in de basisbehoeften te voldoen.

Het standpunt van de verweerder, waar hij stelt dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM wanneer de onmenselijke behandeling het minimumniveau van ernst niet bereikt, komt in essentie neer op de loutere ontkenning dat de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan ondergaan wanneer de aangevoerde onmenselijke behandeling niet een zeker minimumniveau van ernst bereikt. Dergelijk standpunt kan niet worden gevolgd. Opdat voldaan zou zijn aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vereist dat de behandelingen die de verzoeker bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dreigt te ondergaan, van die aard zijn dat zij vallen onder de zeer ernstige gevallen die een schending van het bij artikel 3 van het EVRM beschermde fundamentele recht uitmaken. Waar wel een ernstig nadeel is vereist, dient te worden opgemerkt dat een zeer uitzonderlijk ernstig nadeel echter niet vereist is.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizenddertien door:

Mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DE GROOTE